

SØNDAG D. 26. AUGUST 2007 - 1. søndag i "40 Måltrettede Dage"

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: 1. Johannes-brev kap. 4 v. 8c "Gud er kærlighed"

Gammeltestamentlig læsning: Salme 115.

PRÆDIKENTEKST: **EFESERBREVET KAP. 2 V. 1-10**

PRÆDIKEN-EMNE: **"HVAD I AL VERDEN ER JEG HER FOR?"**

Udgangslæsning: Efeserbrevet kap 2 v. 10

Hvad i al verden er jeg her for?

Kender du det, at du sidder og arbejder intens med et eller andet - det kan være, du sidder ved computeren og skriver. En tanke farer gennem dit hoved. Du rejser dig og går målrettet ud af rummet. Et øjeblik efter står du i døråbningen mellem stuen og køkkenet og tænker: "Hvad i al verden er jeg her for? Hvad var det jeg skulle?"

Måske skulle du hente en bog i stuen for at slå et eller andet op i forb. m. det, du var ved at skrive. Måske skulle du hente en kop kaffe. Eller også skulle du se, om posten var kommet.

Du kan bare ikke huske det. Hvad gør du så?

Du går tilbage til udgangspunktet - tilbage, hvor du kom fra. Du træder ind i rummet, hvor computeren står, og så ved du, at det hverken var det ene eller det andet eller det tredje, du skulle. Men hvad var det så?

Du må helt hen og sidde på stolen foran computeren - måske finde den samme stilling, som du sad i, lige inden du rejste dig - - og Nåh jo! Det var den Gerbera, der har hængt med bladene siden i går. Du har set den masser af gange, men nu var du pludselig kommet i tanker om den igen, og nu skulle det altså være - nu skulle den vandes. Det var det!

Kender du den - eller lignende situation? Lad være at sige nej, for jeg ved, at det gør du. Når sådan et hukommelsessvigt kan klares med at flytte sig nogle få skridt tilbage til udgangspunktet, så er det jo ikke så galt endda.

Men tænk at stå et sted midt i livet - travlt optaget af karriere, familie, hus, bil, ferieplaner, aktiekurser, pensionsordning og andre vigtige sager. Og pludselig trænger det spørgsmål sig på: Hvorfor er jeg her? Hvorfor gør jeg alt det her? Hvad er jeg er for? Hvad er meningen med mit liv?

Når spørgsmålet drejer derhen, så fornemmer vi, at der er noget, der kan være grumme svært at få til at hænge sammen i en tid og i en verden, hvor den eneste fælles værdimåler, vi har tilbage, er penge.

Alt det, jeg har så travlt med og fylder min hverdag med - og måske også min søndag - det er alt sammen noget, jeg engang fik foræret et eller andet sted fra. Så arbejdede jeg videre med det, byggede videre på det. Men en dag skal jeg give slip på det hele - og har det så gjort en forskel - har der været mening i alt bøvlet med livet? - Det med den dér mening, kan ikke gøres op i penge.

Hvorfor i al verden er jeg her?

Formuleret sådan, er det et spørgsmål, der kræver mindst to svar:

“Jeg er her, fordi ...” og

“Jeg er her, for at ...”

Det ene vender bagud, det andet vender fremad.

Når vi her i menigheden i de kommende uger i det 40 dages forløb, vi tager fat på i dag (“40 Målarættede Dage” - se www.purposedriven.dk) skal arbejde med under-spørgsmål og mere detaljerede svar, så bliver det nok mest det sidste, vi kommer til at beskæftige os med: “Jeg er her for at ...”

Men den side af spørgsmålet kan ikke besvares fyldestgørende, uden at vi først har fundet svaret på den anden side : “Jeg er her fordi ...”

Vi må altså gøre, ligesom vi gjorde, da vi stod dér med et ben i stuen og et ben i køkkenet og ikke kunne huske, hvorfor vi var lige dér - - vi må gå tilbage til udgangspunktet.

Det er det, vi skal bruge denne søndag til, for også at kunne finde det rette svar, der begynder med: “Jeg er her, for at ...”

Udgangspunktet kender vi godt, vi der er her:

Hans - Guds - værk er vi, skabt i Kristus Jesus.

Vi er skabt af Gud.

Det er så vigtigt at have ganske klart for sig - specielt i en tid, hvor den eneste fælles norm og værdimåler, der tæller, er penge, og det der kan gøres op i penge.

Har jeg ret, eller er det lyv, hvis jeg påstår, at det meste af det, vi fylder vor hverdag med, er i den kategori.

Uhyre let kommer vi - også vi, der siger, vi tror på Gud - til at regne og vurdere livet efter den målestok. Vi kommer let til at leve et dobbeltliv - med et ben i stuen og et i køkkenet uden at vi kan huske, hvad det var, vi egentlig skulle.

Materialismen er vor tids største religion.

Vi læste før Sl. 115, hvor forskellen på den levende Gud og gudebilleder gøres stjerneklar.

Og salmisten føjer til: Sådan - som disse umælende, ubevægelige, døde gudebilleder - bliver også de, der har lavet dem, alle der stoler på dem.

Nej, vi skærer os ikke gudebilleder i træ eller støber dem i sølv. Men forskellen fra det til at lade sig indfange og styre af materialismen er forsvindende lille. Der er faktisk ingen forskel.

Den Gud vi tror på - den gud, som reelt lægger linjen og retningen, når vi skal forvalte vort liv helt nede på det praktiske plan i vor hverdag - i vore handlinger og vore valg og vore prioriteringer - den Gud kommer vi selv til at ligne - - sådan bliver vort liv.

Hvad er bestemmende for dit liv? Vor tids gud, materialismen, eller den Levende Gud, din skaber?

Vi er skabt af Gud - den levende, hellige, evige, treenige Gud.

Det er så væsentligt at holde fast i, for at vide, hvad vi er her for.

Men lad os gå endnu et skridt tilbage til udgangspunktet og spørge, hvorfor skabte Gud os?

Hvordan fik han dog den idé? - Som en dreng engang udtrykte det: "Hvorfor skabte Gud dog os mennesker? Han har jo ikke andet end bøv! med os."

Bibelen fortæller os det faktisk ikke. Bibelen fortæller ganske meget om, at Gud skabte os *for at ...*

Og alt det, Gud har skabt os *for at* gøre, det kunne Gud nok gøre meget bedre selv.

Men hvad der fik ham til at skabe os mennesker i sit eget billede - det står der ingen steder - ikke direkte i hvert fald.

Det var en tanke, som beskæftigede de første kristne meget. Og siden har kristne - især i østkirkens tradition - brugt megen tid og energi på at udgrunde det svar, som de gamle kom frem til.

Ca. 1000 år efter, at de gamle i Treenigheds-læren havde fundet et nøglehul at kigge ind ad til et svar på spørgsmålet, malede en russisk ikonmaler et billede, som blev til gennem ihærdig bøn, og som byder på et svar på, hvorfor Gud fandt på at skabe os mennesker.

Det var Andrej Rubljov, som i ca. 1425 malede dette billede:

Vi har tidligere her i kirken haft fat i dette billede og nogenlunde detaljeret gennemgået symbolikken i det. Det skal vi ikke gøre nu.

Den, der kan "læse" symbolikken i billedet - det sprog, sådan en ikon taler - ser straks overskriften: Gud er kærlighed.

Når det overhovedet giver mening at tale om én sand Gud, som er Fader, Søn og Helligånd - Tre-enigheden, så er det, fordi Gud er kærlighed.

Kærlighed er ikke kun en ubestemmelig varm følelse.

Kærlighed er en konkret relation.

Og sand kærlighed vil altid forsøge at favne mere. Sand kærlighed lukker sig ikke inde og siger, det er nok - vi har nok i os selv. Den vil altid favne mere.

Men før verdens grundvold blev lagt, var der ikke mere. Derfor skabte Gud verden - ikke ud af intet, men ud af kærlighed.

For di kærlighed er en konkret relation, må den, der elskes også kunne give et svar tilbage. Derfor skabte Gud mennesket i sit billede.

Derfor skabte Gud dig.

Du er skabt, fordi Gud er kærlighed. Du er skabt ud af kærlighed. Det er dér du kom fra.

Derfra henter hele livet mening og mål - og hvad der ikke kan rummes i kærligheden - hvad du ikke kan gøre ud af kærlighed - i dine daglige gøremål, i dine valg og prioriteringer, i din færd og i dine ord - det er fremmedelementer, der ikke hører hjemme i dit liv.

Den slags er der nok af i et menneskeliv, for vi er syndere. Hvad det vil sige, skal vi ikke uddybe nærmere nu - for hvis du blot lader være med at afvise det, som gammelt mørkemandssnak, og i stedet er bare lidt ærlig omkring ordet "synd" - så ved du ganske

udmærket, hvad det er.

Du er skabt i Guds billede ud af Guds evige, grænseløse kærlighed. Det er stort - ubegribeligt stort - men det er ikke alt.

“Hans værk er vi, skabt i *Kristus Jesus*.”

Fordi du og jeg er syndere, for hvem det ligger nærmest at lade livet forme af alt muligt andet end Guds kærlighed - gudebilleder af træ eller sølv, eller materialismens lige så døde gud - og fordi Gud blev ved at elske os, for Gud kan ikke andet end at elske. - Derfor ofrede Gud sig selv i sin Søn Jesus Kristus. Han gav afkald på alt for at have kærlighedens fællesskab med dig - Gud gav sit liv i døden på korset af kærlighed til sig.

Og Ligesom Kristus opstod fra de døde, sådan bliver du en ny skabning i Kristus, når du i tro at tager imod den kærlighed.

Det er udgangspunktet, når vi spørger efter, hvad vi er her for. Det er altafgørende for, at vi finder de sande svar.

Hans værk er vi, skabt i Kristus Jesus til gode gerninger, som Gud forud har lagt til rette for os at vandre i.

Hvad det er, Gud forud har lagt til rette for os - det er det, vi skal bruge de næste uger til at udforske - i bibelstudium, i bøn og i samtale med hinanden.

Og når vi taler om det langs ad vejen, er det så vigtigt - faktisk altafgørende - at holde fast ved, at intet af det, vi finder som svar på “for at ..”-siden af spørgemålet - intet af det, Gud giver os at gøre, er noget vi skal gøre, for at leve op til noget, der kan berettige os til Guds kærlighed og accept og tilgivelse.

Hvorfor i al verden er jeg her?

Alle de svar du finder på det, som begynder med “for at...”, kan kun blive virkelighed i dit liv, fordi du ubetinget - endda fra før du var til - er elsket, accepteret og tilgivet af Gud i Jesus Kristus.

Du er her, fordi Gud elsker dig med en evig kærlighed.

Amen.